

T.J. NEWMAN

DROWNING

ÎN ADÂNCUL OCEANULUI

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

CAPITOLUL UNU

WILL KENT A DESCHIS OCHII EXACT ÎN SECUNDA ÎN CARE MOTORUL a explodat.

A ridicat un braț pentru a o proteja pe fiica lui, Shannon, așezată pe locul de la fereastră, dar ea nu a părut să observe. Fetița de unsprezece ani urmărea flăcările care ieșeau din spatele motorului și a scos o exclamație plină de neliniște.

Will și-a îndreptat spatele și a privit pe deasupra scaunelor. Ieșirea de urgență era la două rânduri mai în față. O însoțitoare de bord stătea acolo, pe o strapontină, cu fața la pasageri. Abia putea să-i distingă numele de pe ecuson. Molly. Will i-a surprins privirea.

Molly nu a spus nimic. Nici nu era nevoie.

Avionul s-a clătinat. Panica a cuprins pasagerii din cabină, toată lumea întinzându-se să privească pe geam. Flăcări. Bucăți de metal desprinse zburau în toate părțile.

Will s-a aplecat peste Shannon să vadă mai bine. Motorul era în flăcări. Câteva segmente ale aripii fuseseră smulse. Dedesubt, apa turcoaz era limpede ca lacrima.

Shannon s-a uitat la tatăl ei.

— De ce nu ne întoarcem la Honolulu?

Will se întreba același lucru.

În carlingă, coșmarul oricărui pilot devenise realitate.

— Am pierdut motorul unu, a transmis prin radio copilul Kit Callahan către turnul de control, ridicând fără să vrea vocea în timp ce avionul pierdea altitudine. Și tot fluidul hidraulic din cele trei sisteme.

— *Poți să repeți, unu-patru-doi-unu?*

Controlorul de trafic aerian părea sceptic. Chiar și căpitanul a aruncat o privire să se convingă. În orice altă zi, toată această lipsă de încredere ar fi enervat-o.

Nu și azi.

Kit a verificat încă o dată monitorul electronic centralizat, nevenindu-i nici ei să creadă ce vedea pe ecran. Defecțiunile erau enumerate în ordinea gravității. Defecțiunile de gradul 3, cele mai grave, apăreau primele, cu roșu. Culoarea roșie umplea ecranul. De fiecare dată când rezolva una, apărea alta. Toate erau de gradul 3. Ecranul digital părea plin de sânge.

Decolaseră de mai puțin de două minute. Motorul unu era mort. La fel și sistemul hidraulic. Instructajul lor nu le era de niciun folos în cazul de față. Piloții nu se antrenează pentru astfel de situații în simulator.

Ar fi complet inutil.

— *Unu-patru-doi-unu, ai spus toate trei? Toate trei sistemele hidraulice...*

— La naiba, motorul e mort! a spus căpitanul Miller. Fără fluid hidraulic. Fără putere hidraulică.

Avionul nu răspundea la comenzi.

Verde. Albastră. Galbenă. Cele trei linii hidraulice ale aeronavei. Două niveluri de redundanță în cazul unei defecțiuni a sistemului. *Atât* de important este. Ecranul ar fi trebuit să arate trei linii verzi la 3.000 PSI. Kit avea în față trei linii galbene cu 0 PSI. Presupunea că, atunci când motorul explodase, fragmente de metal au țâșnit prin conductele hidraulice și au făcut ca lichidul să se scurgă. Toate componentele mobile ale aeronavei – eleroanele,

flapsurile, spoilererele, direcția –, tot ceea ce le permitea să piloteze avionul, erau acum blocate.

Piloții nu puteau manevra aeronava Airbus A321. Nu aveau niciun control asupra ei.

— Nu putem să ne întoarcem, i-a spus Kit controlorului de trafic. Solicităm o alternativă în față.

Will a desfăcut una dintre pungile de plastic pe care le scosese din compartimentele de sub scaune. I-a întins-o lui Shannon.

Ea a întors punga și s-a uitat la vesta galbenă de salvare împăturită dinăuntru.

— O să ne prăbușim?

Câțiva pasageri s-au uitat la ea. Tocmai dăduse glas celor mai negre presimțiri ale tuturor.

— Shannon, a spus Will, schimbându-și poziția pe scaun pentru a o privi în ochi. Am pierdut un motor. Nu știu de ce nu ne întoarcem. Poate pentru că nu putem.

Will a scos vesta și a despăturit-o, trecându-i-o peste cap, după care i-a cuprins fața cu mâinile.

— Știu că ți-e frică. Dar, orice s-ar întâmpla, o să fiu lângă tine.

Will a auzit o centură de siguranță desfăcându-se. A așteptat să audă din nou declicul de prindere a centurii după ce pasagerul avea să-și dea seama că nu are unde să fugă. În schimb, a auzit niște pași apăsați. Și-a ridicat privirea exact când un bărbat alb de vârstă mijlocie, roșu la față, îmbrăcat cu un tricou albastru, a trecut în viteză pe lângă rândul lor și s-a îndreptat spre partea din spate. Mai multe voci furioase de bărbați au început să se ridice în spatele avionului, în timp ce tipul în tricou albastru țipa la un însoțitor de bord care stătea pe o strapontină în centrul culoarului.

— Domnule! a strigat însoțitorul de bord. Așezați-vă! *Domnule!*

Deodată, avionul a căzut în gol. Totul în jur s-a prăvălit, cu excepția individului în tricou albastru, care a fost proiectat în sus.

Capul i s-a izbit de tavan. Will s-a întors exact când bărbatul a căzut la pământ și a văzut-o pe Molly, însoțitoarea de bord, desfăcându-și centura și îndreptându-se spre spatele avionului. O altă zdruncinătură a făcut ca avionul să se zguduie puternic. Molly a fost împinsă cu toată forța înainte. S-a lovit cu capul de brațul unui scaun, iar bărbia a suportat șocul izbiturii. Târându-se de-a bușilea înapoi până la scaunul ei rabatabil, Molly și-a pus centura, în timp ce sângele îi șiroia din buza crăpată.

Will și-a concentrat din nou atenția asupra lui Shannon.

— Shannon. Rămânem împreună. M-ai înțeles? Orice s-ar întâmpla. Rămânem împreună.

Shannon nu-l asculta pe tatăl ei. Will i-a urmărit privirea. Tipul cu tricou albastru se ridicase și se îndrepta împleticindu-se spre locul său în mijlocul turbulențelor, gemând de durere. Se ținea cu mâinile de cap, iar sângele îi șiroia pe față în dâre groase. Când a trecut pe lângă rândul lor, avionul s-a înclinat brusc. A rămas pe loc o clipă încercând să-și păstreze echilibrul, după care și-a continuat drumul, lăsând în urmă o amprentă roșie pe compartimentul alb de deasupra scaunelor.

Shannon a privit fără să clipească sângele.

— Rămânem împreună, a repetat ea.

Molly Hernandez a tresărit de durere în timp ce își ștergea sângele de pe bărbie cu mâneca puloverului. Încerca să pară calmă, uitându-se la pasageri pe sub bretonul tuns drept, dar mâinile îi tremurau necontrolat.

O altă centură de siguranță s-a desfăcut. Molly s-a întors. O femeie într-o rochie lungă cu flori s-a ridicat pentru a-i face loc individului cu tricou albastru să se întoarcă la locul lui, dar exact în acel moment avionul s-a zguduit din nou. Femeia cu rochie înflorată s-a dezechilibrat și a căzut peste el. S-au dat cap în cap, iar femeia s-a strâmbat de durere, sângele bărbatului acoperindu-i acum fruntea. El s-a așezat greoi și o nouă zdruncinătură a făcut-o pe femeie să cadă înapoi pe scaunul ei.

— Doamnă?

Îl urăsc pe individul ăsta, s-a gândit Molly, fierbând în sinea ei. Trei oameni sunt acum răniți și însângerați fără niciun motiv.

— Scuzați-mă...

Singurul motiv pentru care Molly se ridicase era că își făcea griji pentru copila neînsoțită. Călătorea singură. Stătea pe ultimul rând al avionului. Biata de ea asistase îndeaproape la toată zarva, văzuse tot sângele...

O bucată din motor s-a izbit cu putere de avion. Toată lumea s-a îndepărtat brusc de geamuri, iar Molly a scos o exclamație scurtă. Câțiva oameni au țipat. La naiba, pasagerii păreau îngroziți. Ce nebunie, totul se întâmpla atât de repede.

Molly a închis ochii. Totul se învârtea în jurul ei. *Calmează-te, și-a spus ea, respirând adânc. Amintește-ți instrucțiunile. Capul jos, rămâneți așezați. Capul jos, rămâneți așezați. Desfaceți-vă centurile. Lăsați...*

— Scuzați-mă! Doamnă!

— Ce e? Ce vrei? s-a răstit Molly la femeia care stătea în fața ei, dar a regretat imediat. Îmi pare rău.

— Unde e vesta aia?

— Sub scaun.

Femeia s-a aplecat, iar codițele împletite lungi până la talie au măturat podeaua. S-a luptat o vreme

cu compartimentul de sub scaun până când sigiliul de plastic s-a rupt cu un pocnet. Femeia s-a așezat la loc cu punga de plastic în mână, a rupt-o, a scos vesta de salvare galbenă și și-a introdus-o peste cap.

— Dar să nu...

Apucând mânerul roșii, femeia a tras de ele în jos de parcă ar fi fost o parașută, umflând vesta cu un șuierat puternic. Toată lumea o privea pe femeie, care încerca să se lase pe spate în scaun. Acum semăna mai mult cu o plută decât cu un pasager.

În carlingă, Kit s-a uitat la comenzile de deasupra capului. Tot panoul era luminat. Fiecare buton din secțiunea hidraulică era de un galben aprins și afișa un singur cuvânt: **FAULT**¹. Deasupra lor era un buton dreptunghiular mare inscripționat **ENG 1**², pe al cărui afișaj de plastic apărea cuvântul **FIRE**³ în culoarea roșu aprins. Ea a verificat din nou butoanele mai mici de alături. Ar fi trebuit să afișeze **SQUIB**⁴ cu litere de un alb strălucitor, ceea ce ar fi însemnat că sistemele primare și de rezervă de stingere a incendiilor fuseseră armate. Butoanele erau însă întunecate.

— Butonul nu s-a activat, a spus Kit.

Piloții nu aveau cum să stingă incendiul de la motor sau să întrerupă alimentarea cu combustibil.

Kit a eliminat avertismentul privind defecțiunea motorului și pe monitor a apărut o nouă defecțiune de nivel 3, care explica de ce sistemul de stingere a incendiilor nu se activase. Pe ecran apărea, ca un gest obscen de culoare roșu aprins, cu majuscule: **ENG 1 FADEC FAULT**.

1 Defecțiune (n. tr.).

2 Motorul 1 (n. tr.).

3 Incendiu (n. tr.).

4 Sistem de stingere a incendiului (n. tr.).

- Sistemul FADEC⁵ e defect.
- La naiba, a mormăit căpitanul Miller.

Sistemul de control digital complet al motorului era un mic computer instalat în interiorul motorului care acționa ca verigă de legătură cu piloții. Orice comandă din carlingă mergea mai întâi către FADEC, apoi motorul reacționa. Sistemul FADEC al motorului unu era mort. Fără el, nu exista nicio cale de comunicare între cele două părți. Piloții nu puteau da nicio comandă motorului și, pe de altă parte, nu puteau să știe cum funcționa motorul.

- Am nevoie de ochi, a spus căpitanul Miller.
- Kit a apăsat un buton.

Trei sunete alternând între o tonalitate gravă și una înaltă s-au auzit în cabină și o luminiță roșie s-a aprins pe tavan deasupra rândului unde se afla ieșirea de urgență. Will a văzut-o pe Molly smulgând un telefon dintr-un suport și ducându-l la ureche fără să spună niciun cuvânt.

Shannon și-a scos la rândul ei telefonul de pe modul avion, a deschis aplicația de mesagerie și a început să tasteze. Will a remarcat cui îi trimitea mesajul. MAMI, cu un emoji sub formă de inimioară roz.

S-a auzit o bubuitură puternică. Will s-a prins cu mâinile de brațele scaunului în timp ce avionul s-a înclinat spre stânga. Telefonul a zburat din mâna lui Shannon, căzând pe podea cu o bufnitură. Exact în clipa în care se apleca să îl ia, avionul a căzut în gol, iar telefonul a alunecat mai departe.

- Nu! a țipat Shannon, întinzând mâna după el.

Ca pentru orice copil de unsprezece ani, telefonul era viața ei. Nu putea concepe să stea fără el. A dat să-și desfacă centura de siguranță, dar brațul lui Will a oprit-o.

- Lasă-l, a spus el.

5 FADEC (Full Authority Digital Engine Control) este un sistem automat pentru controlul parametrilor și performanțelor unui motor de aeronavă (n. tr.).

— Vreau să-i spun...

— O să-i spui personal.

Tonul lui era ferm. Voia să îi transmită încrederea că totul avea să se termine cu bine.

Știa însă că Shannon era prea deșteaptă să creadă asta.

Puțin mai departe, prins cu centura de siguranță pe strapontina sa de pe rîndul opt, Kaholo Kapule a făcut și el ceea ce făceau toți însoțitorii de bord: și-a pus receptorul la ureche fără să spună niciun cuvânt.

În situații de urgență, însoțitorii de bord sunt instruiți să aștepte. Piloții sunt ocupați. Vor comunica de îndată ce vor avea posibilitatea, *dacă* vor avea posibilitatea. Nu le distrageți atenția și nu interveniți apelându-i. Vă vor apela ei.

În timp ce Kaholo aștepta, cuplul acela de tineri simpatici îl urmărea cu ochii mari, așa că însoțitorul de bord a schițat un zâmbet ușor. Se țineau de mână, iar degetele li se albiseră în jurul verighetelor noi și strălucitoare. Un alt cuplu aflat la clasa întâi își sărbătorea aniversarea a cincizeci și cinci de ani de la nuntă. Colleen, șefa de cabină, făcuse un anunț pentru ambele cupluri.

— Cine poate să vadă motorul? s-a auzit vocea lui Kit prin interfon.

— Eu, a afirmat Kaholo, desfăcându-și centura și ridicându-se în picioare să vadă mai bine. Pasagerii s-au lăsat pe spate să îi ușureze sarcina. Născut în Hawaii, Kaholo învățase să facă surf înainte de a ști să meargă, motiv pentru care, chiar și în condiții dificile de zbor, nu avea nevoie să se țină de nimic. Când însă s-a aplecat și a văzut ce se întâmpla de cealaltă parte a geamului, s-a prins instinctiv cu mâinile de spătarul unui scaun.

Will s-a uitat lung la Molly.

Stătea cu telefonul la ureche de aproape un minut, dar nu spusese nimic. Pur și simplu stătea. Asculta.

Will s-a aplecat să privească pe geam. Era greu să evalueze starea motorului, având în vedere că stătea în spatele lui, dar flăcările cuprinseseră deja tot ce mai rămăsese din el. Cea mai mare parte a carcasei exterioare fusese smulsă sau sfâșiată de curentul de aer. Mecanismele interne erau la vedere. Capacul de admisie, secțiunea circulară masivă de metal care acoperă partea din față a motorului, atârna dedesubt, legănându-se într-un echilibru precar și părând că ar putea să cadă în orice secundă.

Deodată, avionul a căzut în gol ca o cărămidă aruncată de pe acoperișul unei clădiri. Un copil a început să plângă. Mama lui l-a strâns la piept și a început să-i cânte ușor la ureche. Nimeni nu știa ce avea să se întâmple. Incertitudinea genera teamă. Teamă se transforma în anxietate. Se rugau. Plângeau. Le trimiteau mesaje de rămas-bun celor dragi.

Atenția lui Will s-a îndreptat însă din nou spre Molly. A fost singurul care a văzut-o albindu-se la față când a auzit ce i s-a transmis de la celălalt capăt al firului.

Molly a deschis ușor gura. A clipit de câteva ori. Apoi, fără să spună niciun cuvânt, a închis telefonul și a rămas pe locul ei nemișcată.

Will s-a întins și a luat-o pe Shannon de mână. Știa ce avea să urmeze.

Un sunet s-a auzit în cabină.

— Vă vorbește căpitanul. Pregătiți-vă pentru amerrizare de urgență.

CAPITOLUL DOI

ȘEFA DE CABINĂ COLLEEN BENNETT ȘTIA PE DE ROST COMENZILE pentru evacuarea în caz de amerizare forțată, dar nu și anunțul de pregătire pentru amerizare. Neavând timp să se documenteze, a fost nevoită să improvizeze. A tras adânc aer în piept și a încercat să își stăpânească tremurul din glas.

— Doamnelor și domnilor, vom efectua o aterizare de urgență... pe apă. Vestele de salvare sunt sub scaunele dumneavoastră. Introduceți vesta peste cap și prindeți cureaua. Nu umflați vesta. Vesta se umflă doar când părăsiți avionul.

Will își dădea seama că Shannon era speriată. A încercat să o liniștească cu o privire care nu a reușit decât să o tulbure și mai tare. S-a întins și a strâns cureaua vestei ei.

În carlingă a răsunat alt sunet strident și o nouă notificare a apărut pe monitorul principal.

Kit răsfoia pentru a treia oară paginile manualului de referință rapidă pentru situații de urgență, dar tot ce găsea fie făcuseră deja, fie nu se putea face, așa că a aruncat dosarul într-un compartiment din spatele ei și s-a aplecat să citească noua instrucțiune.

USE MAN PITCH TRIM⁶

Kit s-a uitat la căpitan.

— Există o primă dată pentru orice, a spus el, ducând mâna dreaptă spre trimerul manual de pe panoul central și atingându-l ușor.

Împingerea trimerului manual înainte sau înapoi activa cablurile conectate la profundor și la cârma situată pe coadă. Aceasta însemna, teoretic, că pilotul putea ajusta altitudinea și înclinarea avionului.

Panoul de comandă vibra. Căpitanul Miller se străduia să mențină presiunea necesară asupra trimerului. Pe un avion mic este o sarcină dificilă. Sistemul este sensibil și imprecis. Este ușor să te abați de la obiectiv și apoi să compensezi prea mult. Pe un avion comercial este aproape imposibil.

Turnul de control a revenit cu două alternative: Maui și Kona.

Kit s-a uitat lung la întinderea nesfârșită de apă care îi înconjură și a răspuns la ambele opțiuni în același mod.

— Imposibil.

— *OK, rămâneți pe recepție.*

Comunicarea radio s-a întrerupt în timp ce controlorul de trafic se străduia să găsească o altă opțiune care, în opinia piloților, era imposibil de găsit.

Decolaseră de patru minute. Puterea hidraulică era zero. Avionul refuza să urce. Nu se puteau întoarce la Honolulu. Maui și Insula Mare erau prea departe. Drept în față erau insulele Molokai și Lanai, dar erau aproape nelocuite și aproape în întregime muntoase.

Avionul nu putea ajunge decât în apă.

6 Folosiți compensatorul manual al profundorului (n. tr.).

În partea din spate a avionului, un fragment de motor s-a izbit de o fereastră, ciobind stratul exterior al geamului. Copila neînsoțită a țipat și s-a întors spre Ed Vernon, care stătea pe strapontina sa. Ochii căprui închis ai fetei au devenit lucioși. Cu buza de jos tremurând, fetița a clipit și două lacrimi mari i s-au rostogolit pe obraji.

Ed a aruncat o privire spre șnurul de la gâtul ei. Pe materialul din care era făcut erau imprimate cuvintele CĂLĂTOR ÎN MINIATURĂ. Datele ei personale erau scrise de mână pe cartonașul din suportul de plastic transparent. Maia Taylor. Opt ani. Datele de contact ale tutorei ei care o aștepta la destinație. Și semnătura lui Ed, care își asumase răspunderea pentru ea.

Maia și-a șters fața cu mâneca. Biluțele de plastic roz aprins cu care erau prinse codițele ei se legănau din cauza turbulențelor.

— O să murim? l-a întrebat ea.

Radioul a trosnit și controlorul de trafic aerian i-a anunțat că toate pistele de la Honolulu au fost eliberate și erau pregătite pentru întoarcerea zborului 1421. Kit și-a ținut microfonul aproape de gură.

— Imposibil. Nu putem să ne întoarcem. Nu putem să luăm altitudine. Nu avem putere hidraulică. Nu avem control asupra aeronavei. Nu ne dați alternative. Pregătiți o echipă de salvare să ne scoată din apă.

Radioul a tăcut.

În cele din urmă, s-a auzit un zgomot de fond. Apoi doar două cuvinte: „Am înțeles.”

Kit a încercat să își focalizeze privirea în toiul turbulențelor asupra cifrelor digitale albe care indicau altitudinea, dar nu avea nevoie să vadă cifrele exacte pentru a-și da seama că erau într-o scădere rapidă.

— Flapsurile? a întrebat căpitanul Miller.

— Tot la doi, a spus Kit, aruncând o privire spre pârgghiile de pe consola centrală.

— Trenul de aterizare?

— Ridicat.

— Comutatorul de amerizare?

S-a lăsat liniștea.

— În regulă.

Ea a întins mâna, a ridicat capacul care acoperea butonul etichetat DITCHING⁷, l-a apăsat și s-a aprins o luminiță. Dacă funcționa, sistemul de control al presiunii din cabină tocmai trimisese un semnal de „închidere” către supapele, orificiile de aerisire și ventilatoarele de pe suprafața exterioară a corpului aeronavei.

Kit închisese toate orificiile exterioare în încercarea de a face avionul etanș.

Ajunseseră în acest punct. La activarea comutatorului de amerizare. La trim manual. Trecuseră de faza încercărilor disperate și ajunseseră într-un punct în care nu mai era cale de întoarcere. Kit nu cunoștea niciun pilot care să fi folosit vreodată aceste sisteme în afara simulatorului.

Dacă apeși comutatorul de amerizare forțată, nu mai apuci să povestești nimănu.

— Mai arată-mi o dată, a spus Will.

Shannon s-a aplecat în față, sprijinindu-și pieptul pe coapse. Și-a cuprins cu brațele picioarele prin spatele genunchilor, apucându-și coatele. Stătea cu fața lipită de genunchi, privindu-și degetele de la picioare.

— Bine, a spus Will. Deci, când pilotul va spune asta, iei poziția de siguranță.

⁷ Amerizare de urgență (n. tr.).

Shannon a încuviințat dând din cap.

— Ține-ți călcâiele în față în caz că scaunele se prăbușesc. Și ține-ți limba...

— Pe cerul gurii, ca să nu o mușc, a încheiat Shannon.

— Bun. Iar când avionul se oprește...

— Coborâm din avion. Rapid.

— Unde e ieșirea?

Shannon a arătat spre ieșirea de urgență aflată cu două rânduri mai în față.

— Și, în afară de asta, care e cea mai apropiată?

Bărbatul care stătea pe scaunul de lângă culoar alături de Will a arătat înapoi.

— În spatele avionului.

Will și Shannon s-au întors amândoi. Bărbatul a ridicat din umeri.

— Eram atent la voi.

De pe scaunul ei de la geam, din primul rând al avionului, Ruth Belkin a luat mâna moale și încrețită a soțului ei în mâna ei.

— Știi, Ira, cincizeci și cinci de ani până la momentul „când moartea ne va despărți” nu e prea rău, a spus ea.

De partea cealaltă a culoarului, o tânără stătea pe locul de la geam cu un telefon la ureche.

— Mamă, eu sunt, a spus fata, astupându-și cu un deget cealaltă ureche.

S-a întors să privească flăcările portocalii de afară, care se asortau cu părul ei roșu. Motorul a vibrat. Un alt nit care fixa carcasa a sărit. Bucata masivă de metal s-a mai desprins cu câțiva centimetri.

— Mamă, sunt în avion, s-a întâmplat ceva și... și...

Vocea i s-a frânt.

— Nu cred că scăpăm cu viață.

Ruth și-a imaginat momentul în care mama urma să-și dea seama că ratase un apel de la fiica ei. Avea să-și verifice ceasul derutată: *nu ar trebui să fie în avion acum?* Avea să deschidă mesageria vocală zâmbind, dar numai după sunetul respirației fiicei ei avea să-și dea seama că ceva nu era în regulă.

Ruth auzea plânsul fetei, știind că nu peste mult timp suspinele mamei ei urmau să i se alătore.

Ira a luat mâna lui Ruth în mâinile lui și a sărutat-o.

Kit auzea sunete înăbușite venind din cabină și se întreba ce făceau pasagerii în aceste ultime momente. Probabil că plângeau. Se rugau. Încercau să dea telefoane să spună: *Te iubesc. Îmi pare rău. Te iert.* Cu tot cu ea și cu căpitan, la bord se aflau nouăzeci și nouă de persoane. Iar în clipa aceasta ceilalți nouăzeci și șapte de oameni erau în cabină, încercând să facă ce aveau de făcut înainte de sfârșit. Nouăzeci și șapte de bărbați, femei și copii pentru care era responsabilă.

În difuzor s-a auzit vocea controlorului de trafic aerian.

— *Coastal unu-patru-doi-unu, toate pistele de pe toate aeroporturile au fost eliberate și sunt pregătite. Serviciile de urgență sunt în așteptare.*

Kit a simțit un nod în gât. Turnul de control înțelegea situația. Știa că avionul nu putea ajunge la niciun aeroport. Turnul de control știa asta, așa cum o știa fiecare pilot și controlor de trafic care asculta mesajele transmise prin radio.

Zborul 1421 urma să se prăbușească.

Dar, oprind tot traficul, îndreptându-și toată atenția asupra lor, mesajul transmis era: *Nu sunteți singuri.*

Kit și-a dres glasul.

— Apreciez. Imposibil. Ne vom prăbuși în apă.

Piloții au privit lung oceanul de care se apropiau, în timp ce radioul trosnea. Kit și-l imagina pe controlorul de trafic uitându-se la colegii săi. Știind că aceasta era ultima conversație pe care echipajul avea s-o mai poarte.

— *Ah, am înțeles*, a răspuns controlorul, cu vocea frântă. *Vă urmărim pe radar. Garda de Coastă e pregătită să intervină pentru operațiunile de salvare și recuperare.*

A urmat o pauză.

— *Baftă, unu-patru-doi-unu.*

— Coastal unu-patru-doi-unu, o zi bună, a spus Kit, formula tradițională de încheiere sunând mai degrabă a rămas-bun.

Niciunul dintre piloți nu a spus nimic. Ea nu mai zburase niciodată cu căpitanul Miller înainte. Era de treabă, dar între ei nu se crease o conexiune reală. Cu un ușor sentiment de vinovăție, și-a dat seama că era bucuroasă că era cu el, și nu cu un prieten. Se întreba dacă și el se gândea la același lucru.

— În regulă, a spus căpitanul Miller.

Kit a înțeles. A apăsat un buton. În cabină s-a auzit un sunet ascuțit. Când a vorbit, vocea ei era calmă. Fermă.

— Pregătiți-vă pentru impact. Luați poziția de siguranță.

Imediat, cei patru însoțitori de bord au început să strige comenzile o dată și încă o dată — *Capul jos, rămâneți așezați! Capul jos, rămâneți așezați! Capul jos, rămâneți așezați!* — și toți pasagerii din avion au adoptat poziția care urma să le ofere cele mai bune șanse de supraviețuire.

Colleen i-a privit pe cei doi soți în vârstă aplecându-se înainte fără să-și dea drumul la mâini. Kaholo

i-a văzut pe tinerii căsătoriți sărutându-se lung pentru ultima oară, înainte ca amândoi să-și încrucișeze brațele pe spătarul scaunelor din fața lor. Tipul în tricou albastru s-a sprijinit de spătar, încrucișându-și brațele sfidător, în timp ce femeia de lângă el se ținea de picioare, iar lacrimile îi îmbibau rochia lungă înflorată. Molly striga comenzile cu o voce tot mai răgușită, urmărind-o cu privirea pe femeia cu vesta umflată, care se ruga cu voce tare lui Isus. Ed a închis ochii în timp ce striga comenzile. Nu mai suporta să o vadă pe biata fetiță cu ochii ațintiți asupra lui.

Will a verificat pentru ultimă dată poziția lui Shannon înainte de a se apleca pentru a-i urma exemplul. Tremurând din toate încheieturile din cauza trepidației avionului, s-a lovit cu bărbia de genunchi. În afara strigătelor însoțitorilor de bord, peste cabină se așternuse o liniște stranie. S-a uitat în jos la picioarele lor.

Tenișii lui Shannon erau albi cu zigzaguri roz și portocalii. Pe vârful unuia dintre ei era o pată de iarbă, iar șireturile erau prăfuite de la locul de joacă unde ieșea în pauză.

— Te iubesc, scumpa mea, i-a șoptit.

În față, o voce robotică a început să răsună în carlingă: *Altitudine joasă, urcați! Altitudine joasă, urcați!* Pe măsură ce cifrele de pe altimetru erau tot mai mici, vocea părea să se audă tot mai tare. Kit a rotit butonul de volum în sens invers acelor de ceas până s-a oprit.

Capul jos, rămâneți așezați! Capul jos, rămâneți așezați!

În cabină, pasagerii și însoțitorii de bord adoptaseră poziția de siguranță. În carlingă, piloții s-au așezat mai bine pe scaune și s-au pregătit să ghideze pe cât posibil avionul.

Crestele albe ale valurilor care se distingeau în apa albastră limpede aveau caracteristici individuale. Erau atât de aproape.

Kit a privit în sus. O amintire la care nu se mai gândise de ani întregi i-a venit în minte. *Butoanele „Doamne ajută”*. Avea nouă ani. Stătea pe locul copilului. Tatăl ei stătea pe scaunul căpitanului. I-a spus că toate butoanele rele erau pe panoul de deasupra capului și trebuia să te uiți în sus pentru a le apăsa. I-a mai spus că, atunci când te uiți în sus, îți amintești să te rogi.

— *Pentru că, dacă apeși butoanele „Doamne ajută”, înseamnă că ai dat de belea.*

Kit s-a uitat la butoanele strălucitoare și a clătinat din cap.

El era cel care avea să rădă la urmă. Întotdeauna făcea asta.

Căpitanul Miller a redus puterea motorului din dreapta. Acesta a decelerat așa cum fac motoarele de obicei cu câteva secunde înainte de aterizare. Glasurile din spate au tăcut. Era liniște. Calm. Tăcere. Avionul părea ușor. Suspendat în aer.

Apoi, la șase minute și treizeci și șapte de secunde după decolare, zborul 1421 s-a prăbușit.

Partea inferioară a aeronavei a lovit apa direct. Suprafața oceanului a rămas neclintită, ca și cum s-ar fi izbit de beton. Apa nu a cedat. Metalul în schimb a făcut-o. Aliajul de aluminiu s-a îndoit spre interior, absorbind forța, dar impactul a fost prea mare. Crestături adânci au apărut pe toată suprafața inferioară a avionului, precum un cod Morse, iar apa a inundat cala.

Avionul a ricoșat, ridicându-se în aer preț de două secunde și jumătate înainte de a se prăbuși din nou. *Cu putere*. Aripa dreaptă a tăiat apa. Metalul s-a sfâșiat precum o hârtie ruptă când aripa a fost smulsă din corpul aeronavei. Măruntaiele mecanice s-au revărsat în timp

ce aripa ruptă a creat rezistență și a încetinit mișcarea înainte.

Dacă botul avionului s-ar fi scufundat, dacă avionul s-ar fi răsucit, dacă s-ar fi întâmplat orice altceva în afară de ceea ce s-a întâmplat, corpul aeronavei ar fi fost zdrobit. Toți și-ar fi pierdut viața.

Dar nu s-a întâmplat așa.

Avionul s-a deplasat pe suprafața apei ca și cum ar fi fost târât. Aripa stângă, încă atașată, s-a ridicat. Motorul, încă arzând, era un ghem de flăcări portocalii. Partea dreaptă a suferit cele mai multe daune. Toate limitele structurale au fost puse la încercare. Învelișul de metal. Geamurile. Ușile. Sistemele de etanșare. Cele din cală și cele din cabină. Majoritatea au rezistat. Unele nu.

Din momentul impactului până când avionul s-a oprit au trecut nouă secunde. Cumva, avionul a rămas întreg. Pasagerii care supraviețuiseră accidentului au crezut că e un miracol. Au crezut că sunt norocoși.

Habar n-aveau că mai răul abia urma.